

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק כ"ג

קונטרס 203

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

וּמָנָא לֵן. דְּבִתִּיב, (תהלים קלג) שְׁבֵת אַחִים גַּם יָחַד. גַּם
לְרַבּוֹת פִּהּוּ גְדוֹל דִּלְתַּתָּא. דְּכָל זְמַנָּא דְכֹהֲנָא
רַבָּא דִּלְתַּתָּא, מְשֻׁמֵּשׁ בְּכֹהֲנָא רַבָּא, כְּבִיכּוֹל פִּהּוּ גְדוֹל
דִּלְעִילָא, מְשֻׁמֵּשׁ בְּכֹהֲנָא רַבָּא.

דָּא תְקוּנָא חַד, דִּדִּיקְנָא דְעֵתִיקָא סְתִימָא דְכָלָא. אָמַר
לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, יָאוֹת אַנְתָּ רַבִּי יַצְחָק, לְמוֹחֲמִי
בְּיִקְרָא דְתִקּוּנִי דִּדִּיקְנָא, וְסַבְר אֲפִי דְעֵתִיק יוֹמִין,
עֵתִיקָא דְעֵתִיקוּן. זַכָּאָה חוּלְקָהּ, וְזַכָּאָה חוּלְקִי עִמְכוּן
בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.

תְקוּנָא תְנַיִנָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא, מְרִישָׁא דְפוּמָא, עַד
רִישָׁא אַחְרָא דְפוּמָא, בְּתִקּוּנָא שְׁקִיל.

ספר נפלאות הזוהר

וְהִנֵּה, בְּיַמֵּינוּ אָנוּ, זְכִינוּ שִׁסְפֵּר הַזְהַר נְגִישׁ לְכָל אָדָם בְּכָל קְצוֹת תַּבַּל, בְּקִלּוֹת
וּבְפִירוּטוֹת מִמֶּשׁ, בְּפִרְט בְּזִכּוֹת מְזוּכֵי הַרְבִּים שֶׁל מִפְעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וְנִרְאָה שְׂזוּ כּוֹנֵת
הַדְּבָרִים שֶׁפְּעֵלֶת סֵפֶר הַזְהַר (שְׁאֲמַנְם נִתְגַּלָּה בְּתִקּוּפָה מְאַחֶרֶת יַחֲסִית לְתִקּוּפַת רַשְׁבִּי) צְרִיכָה
לְהַמְצִיא לְכָלל יִשְׂרָאֵל בְּסוּף הַיָּמִים, בְּדוּרוֹ שֶׁל מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּלוּמַר בְּדוּרְנוּ אָנוּ, וְלִכֵּן
נִרְאָה שֶׁהִנְגִישׁוֹת הַגְּדוּלָּה שֶׁל סֵפֶר הַזְהַר בְּיַמֵּינוּ אֵינָה מְקֻרֶת כָּלֵל וְעֶקֶר.

וּכְבֹר קָרְאוּ כָל גְּדוּלֵי הַדוּר אֶת הַצְּבוּר לְקִרְיָאָה בְּסֵפֶר הַזְהַר בְּתִקּוּפָה זוֹ. וְשִׁמְעֵתִי
בְּשֵׁם גְּדוּלִים, שְׁנִכּוֹן שְׁאָדָם יִקְצִיב לְעַצְמוֹ אֲפִלוּ קִרְיָאָה שֶׁל דָּבָר מוּעַט בְּסֵפֶר הַזְהַר
מְדֵי יוֹם, וּבְכֶף יוֹכַל בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם לְדַבֵּק בְּסֵפֶר הַזְהַר. וְהָאֲמַת, שְׁמַעְכֶּר לְדְבָרִים הָאֲמוּרִים
לְמַעַלָּה בְּעִנְיָן כַּחוֹ שֶׁל סֵפֶר הַזְהַר לְבַטֵּל אֶת חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ עֲבוּר הָאָדָם הַדְּבִק בּוֹ, הֲרִי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קוּם רַבִּי חֲזַקְיָהּ, וְקָאִים בְּקִיּוּמָהּ, וְאוּקִיר יִקְרָא
 דְּתַקּוּנָא דָּא דְּדִיקְנָא קְדִישָׁא. קָם רַבִּי חֲזַקְיָהּ,
 שְׂאִרִי וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) אֲנִי לְדוּדֵי וְעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ מִי
 גַּם שְׂאֲנִי לְדוּדֵי. מִשׁוּם דְּעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ.

מִסְתַּכַּל הוּינָא, וְאָרוֹ חָמִית, נְהוּרָא יִקְרָא דְּבוּצִינָא
 עֲלָאָה, נְהִיר וְסָלִיק לְתַלְתַּת מְאָה וְחַמְשָׁה
 וְעֶשְׂרִין עֵיבָר. וְחַד חֲשׂוֹךְ הָוָה אֶתְסַחֵי בְּהָוָה נְהוּרָא,
 כְּמָאן דְּאֶתְסַחֵי בְּהָוָה נְהוּרָא עֲמִיקָא, דְּמִיּוּי
 מִתְּפִלְגִין, וְנְהִירִין, וְנִגְדִין לְכָל עֵיבָר, מְמָה דְּעָלוּי. וְסָלִיק
 הָוָה נְהוּרָא, בְּשִׁפְתָא דִּימָא עֲלָאָה עֲמִיקָא, דְּכָל
 פְּתַחִין טְבִין וְיִקְרִין, בְּהָוָה פְּתַחָא אֶתְפַּתְחוּ.

ספר נפלאות הזוהר

ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם מפל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל
 הישועות וההצלחות.

פרק ג'

כא) לימוד הסודות על ידי הרשב"י - באדרא וטעם קריאת שם זה - "אדרא רבא" -
 הכנוס הגדול

א. ה"אדרא רבא" נמצא בזהר חלק ג' פרשת נשא (מן דף קכ"ז ע"ב עד דף קמ"ה
 ע"א), ונקרא "אדרא רבא", שפרושו: הכנוס הגדול. "אדרא" הוא מקום מושב
 החכמים, בדרך כלל כגרן עגלה, ותוספת המלה "רבא" בא כדי להבדילו מן הכנוס

אותם פוככי האור מנגנים על אור. [שממנים על השירה].

בשמנוני הבקר, ואז לוקחים שירה אחרי ישראל למטה, ועולה כבוד הקדוש ברוך הוא למטה ומלמעה. ישראל למטה ביום, ומלאכים עליונים למעה בלילה, ואז נשתלם השם הקדוש בכל הצדדים.

והאבן הזאת שאמר, כל המלאכים העליונים וישראל למטה, כלם מחזיקים באבן הזאת, והיא עולה למעה להתעטר בתוף האבות ביום, ובלילה הקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן.

אשריהם כל העומדים בקיומם ועוסקים בתורה בלילה, משום שהקדוש ברוך הוא וכל אותם הצדיקים שבגן עדן שומעים קולות בני האדם אותם העוסקים בתורה, כמו שכתוב (שיר ח) ה'ושבת בגנים וגו'.

בא ראה, אבן זו היא אבן טובה, וזהו סוד הפתוב (שמות כח) ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורים אבן. ואלה הם סדרים [של שלמות] של האבן הטובה, השלמות של אבן יקרה, משום שיש [שלמות] אבן אחרת, שפתוב [יחזקאל לו] והסרתי את לב האבן וגו', וכתוב (שם) ואת רוחי אתן בקרבכם. וזהו (ישעיה כח) אבן בתן פנת יקרת, ובארוה.

ועל סוד זה כתוב (שמות כד) לחת האבן, שהם לוחות שנגזרו מפאן, ולכן נקראו על שמה של האבן הזאת, וזהו סוד הפתוב (בראשית מט) משם רעה אבן ישראל, [הרי ודאי אבן ישראל נקראת] כמו שנתבאר.

אלהים. וכתוב, (תהלים קמח) הללוהו כל פוככי אור, דהא אינון פככי דנהורא, מנגנן על נהורא. (ס"א דמנון על שירתא).

כד אתי צפרא, וכדין נטלי שירתא אבתייהו דישראל (ס"א וישראל) לתתא, וסלקא יקריה דקדשא ברוך הוא, מתתא ומלעילא. ישראל לתתא ביממא, ומלאכי עלאי לעילא בליליא, וכדין אשתלים שמא קדישא בכל סטריין.

והאי אבן דקאמר, פלהו מלאכי עלאי, וישראל לתתא, פלהו אתקפו בהאי אבן, ואייה סלקא לעילא, לאתעטרא גו אבהן ביממא. ובליליא, קדשא ברוך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקא בגנתא דעדן. וזבאין אינון פל דקיימי בקיומיהו, ומשתדלין באורייתא בליליא. בגין דקדשא ברוך הוא וכל אינון צדיקאי דבגנתא דעדן, שמעי קליהו דבני נשא, אינון דמשתדלי באורייתא. כמה דכתיב, (שיר השרים ח) ה'ושבת בגנים וגו'.

תא חזי, האי אבן, אייהו אבן טבא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות כח) ומלאת בו מלואת אבן ארבעה טורי אבן. ואלין אינון סדריין (דאשלמותא) דאבן טבא, אשלמותא דאבן יקרה. בגין דאית (אשלמותא) אבן אתרא. דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן וגו'. וכתוב, (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם. והאי אייהו (ישעיה כח) אבן בתן פנת יקרת ואוקמוה.

ועל רזא דא כתיב, (שמות לא) לוחות האבן, דאינון לוחות אתגזרו מהכא, ועל דא אקרוו על שמיה דהאי אבן. והאי הוא רזא דכתיב, (בראשית מט) משם רעה אבן ישראל (ס"א) הא ודאי אבן ישראל אקרי) כמה דאתמר.

פְתַח רַבִּי חֲזַקְיָה וְאָמַר, (שְׁמוֹת כח)
וְהָאֲבָנִים תְּהִינּוּ עַל שְׁמוֹת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל שְׁתִּים עֶשְׂרֵה - אֵלוֹ
אֲבָנִים יְקָרוֹת עֲלִינוֹת שְׁנֵקְרָאוֹת
אֲבָנֵי הַמְּקוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(בְּרַאשִׁית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמְּקוֹם,
וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, וְהָאֲבָנִים עַל שְׁמוֹת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ שְׁנַיִם עֶשֶׂר
שְׁבָטִים לְמֹטֶה, כִּף גַּם לְמַעְלָה
שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים, וְהֵם שְׁתִּים
עֶשְׂרֵה אֲבָנִים יְקָרוֹת, וְכַתוּב
(תְּהִלִּים קכב) שֵׁשׁ עָלוּ שְׁבָטִים וְגו'.
עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל - זֶה יִשְׂרָאֵל, סוּד
שֶׁלְמַעְלָה, וְכֻלָּם הַהוֹדוֹת לְשֵׁם
ה', וְעַל זֶה וְהָאֲבָנִים תְּהִינּוּ עַל
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְכֵמוֹ שֵׁשׁ שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת
בַּיּוֹם, כִּף יֵשׁ שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת
בַּלַּיְלָה. בַּיּוֹם לְמַעְלָה, וּבַלַּיְלָה
לְמֹטֶה. הַכֹּל זֶה כְּנֶגֶד זֶה. הַשְׁתִּים
עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת שֶׁל הַלַּיְלָה הֵלְלוּ
מִתְחַלְקוֹת לְשִׁלְשָׁה תְּלָקִים,
וְכִמְהָ מִמְּנֵי מַגְנִים עוֹמְדִים
תְּחַתִּיהֶם דְּרָגוֹת עַל דְּרָגוֹת, כֻּלָּם
מַגְנִים בַּלַּיְלָה, וְנוֹטְלִים טָרֶף
בְּהַתְחַלָּה.

וְאִזְ כְּשֶׁנֶּחֱלַק הַלַּיְלָה, עוֹמְדִים
שְׁנַיִ [סְדָרִים] סְדָרִים מִצַּד זֶה וּשְׁנַיִ
סְדָרִים מִצַּד אַחֵר, [וְ] וְרוּחַ
עֲלִינָה יוֹצֵאת [נוֹשֶׁבֶת] בִּינֵיהֶם, וְאִז
כָּל אוֹתָם הַאֵילָנוֹת שֶׁבָּגְן עֲדָן,
כֻּלָּם פּוֹתְחִים בְּשִׁירָה, וְהַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס בָּגְן עֲדָן. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב אִז יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר
מִלְפָּנֵי ה' כִּי כָּא לְשִׁפְט אֶת
הָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (ישעיה יא)
וּשְׁפֹט בְּצַדֵּק דְּלִים. מִשׁוּם
שֶׁמִּשְׁפָּט נִכְנָס בִּינֵיהֶם וּמִתְמַלֵּא
מִמְּנֵה [מִמְּנֵה] גֵן עֲדָן.

וְרוּחַ צְפוֹן מִתְעוֹרֶרֶת בְּעוֹלָם,
וְחֲדוּהָ נִמְצָאת, וְנוֹשֶׁבֶת אוֹתָהּ
הַרוּחַ בְּאוֹתָם בְּשָׂמִים, וְעוֹלִים
רִיחוֹת לְמַעְלָה, וּמִתְעַטְרִים
[וּמִתְעוֹרְרִים] הַצְּדִיקִים בְּעֵטְרוֹתֵיהֶם,

פְתַח רַבִּי חֲזַקְיָה וְאָמַר, (שְׁמוֹת כח) וְהָאֲבָנִים
תְּהִינּוּ עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתִּים
עֶשְׂרֵה, אֵלֶיךָ אֲבָנֵי יְקָרִין עֲלָאין, דְּאִתְקְרוּן
אֲבָנֵי הַמְּקוֹם, כְּמָה דְּאִתְ אָמַר, (בְּרַאשִׁית כח) וַיִּקַּח
מֵאֲבָנֵי הַמְּקוֹם. וְהָאֲבָנִים עַל
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְּאִת ("ב אֲבָנִים) תְּרִיסַר
שְׁבָטִים לְתַתָּא, הֵכִי נְמִי לְעִילָא תְרִיסַר
שְׁבָטִין, וְאִינוּן תְּרִיסַר אֲבָנִין יְקִירִין, וְכַתִּיב,
(תְּהִלִּים קכב) שֵׁשׁ עָלוּ שְׁבָטִים שְׁבָטֵי יְהוָה (דָּא רִזָּא)
עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל, דָּא יִשְׂרָאֵל, רִזָּא דְלְעִילָא.
וְכֻלְהוּ לְהוֹדוֹת לְשֵׁם ה', וְעַל דָּא וְהָאֲבָנִים
תְּהִינּוּ עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְכִמְהָ דְּאִית תְּרִיסַר שְׁעֵי בִימְמָא, הֵכִי אִית
תְּרִיסַר שְׁעֵי בַּלַּיְלָא, בְּיוֹמָא לְעִילָא,
בַּלַּיְלָא לְתַתָּא, כְּלָא דָּא לְקַבֵּל דָּא, הַנִּי
תְרִיסַר שְׁעֵי דְבַלַּיְלָא מִתְפַּלְגִי לְתַלַּת פְּלָגָאן,
וְכִמְהָ מִמְּנֵי תְרִיסִין קְיָיְמִי תְחוֹתֵיהוּ, דְּרָגִין
עַל דְּרָגִין, כְּלָהוּ מִמְּנֵן בַּלַּיְלָא, וְנוֹטְלֵי טְרַפָּא
בְּקַדְמֵיתָא.

וְכַדְרִין כַּד אִתְפַּלְגִי לִילָא, קְיָיְמִין תְּרִין [סְדָרִין]
סְדָרִין מִסְטְרָא דָּא, וְתִרִין סְדָרִין
מִסְטְרָא אַחֵרָא, (ס"א וְדָא) וְרוּחָא עֲלָאָה נִפְק (ס"א
נְשִׁיב) בִּינֵיהוּ, וְכַדְרִין כָּל אִינוּן אֲלָנִין דְּבַגְנַתָּא
דְּעֲדָן, כְּלָהוּ פְתַחֵי שִׁירָתָא, וְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
עָאֵל בַּגְנַתָּא דְּעֲדָן. הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים
א טז) אִז יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלְפָּנֵי יְיָ, כִּי כָּא
לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ. כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה יא)
וּשְׁפֹט בְּצַדֵּק דְּלִים. בַּגְּיִן דְּמִשְׁפָּט עָאֵל
בִּינֵיהוּ וְאִתְמַלְיָא מְנָה (ס"א מְנֵיה) גֵן עֲדָן.

וְרוּחָא דְצְפוֹן אִתְעַר בְּעֵלְמָא, וְחֲדוּהָ
אִשְׁתַּפַּח וְנְשִׁיב הוּא רוּחָא
כְּאִינוּן בּוֹסְמִין, וְסִלְקִין רִיחִין לְעִילָא,
וּמִתְעַטְרִין (ס"א וּמִתְעוֹרְרִין) צְדִיקָא בְּעֵטְרוֹתֵיהוּ,

וּמְתַהַנֵּן מַגּוּ זִיוָא דְאַסְפֵּקְלִיאָה דְנַהֲרָא. וְכַאֲן אֵינוֹן צְדִיקָא, דְזֻכָּאן לְהֵהוּא נְהוּרָא עֲלָא, וְהֵהוּא נְהוּרָא דְאַסְפֵּקְלִיאָה דְנַהֲרָא, נְהִיר לְכָל סְטָרִין, וְכָל חַד וְחַד מְאַלִּין צְדִיקָא, נְטִיל לְחוּלְקִיה פְּדָקָא חַזִּי לִיה, וְהוּה נְטִיל (ס"א וְהָכִי נְהִיר) כָּל חַד וְחַד כְּפּוּם עוֹבְדוֹי דְעָבַד בְּהַאי עֲלָמָא, (מַאֲיִנוֹ) אֵית מְנַהוּן דְמַתְפַּסְפִּי, מְהֵהוּא נְהִירוֹ דְנְטִיל חֲבָרִיה (דְּרַבֵּי א"ר) יְתִיר וְנְהִיר, וְהָא אוּקְמוּהּ.

חוּלְקִיה דְלִילְיָא, מִפְּד שְׁאֲרֵי לִילְיָא לְמִיעֵל. כְּמָה גְרַדִּינִי נְמוּסִין מַתְעַרְיִן, וְשְׁטָאן בְּעֲלָמָא, וּפְתַחֲזִין סְתִימִין, וְלִבְתַּר כְּמָה זִינִין לְזַנְיָהוּ, כְּמָה דְאוּקְיָמְנָא. וְכַדִּין פִּד אַתְפְּלִיג לִילְיָא, סְטָרָא דְצִפּוֹן נְחִית (נְהִיר נְהִיר) מְעִילָא לְתַתָּא, וְאַחִיד בֵּיה בְּלִילְיָא, עַד תְּרִין חוּלְקִין דְלִילְיָא.

וְלִבְתַּר סְטָרָא דְדְרוּם אַתְעַר, עַד דְאַתִּי צְפְרָא. וְכַד אַתִּי צְפְרָא, כְּדִין דְרוּם וְצִפּוֹן אַחִידוֹ בֵּיה, וְכַדִּין אַתָּאן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, סְלָקִין לָהּ בְּצִלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן לְעִילָא, עַד דְסְלָקָא וְאַתְגַּנִּיזַת בֵּינֵיהוּ. וְנְטִילָא בְּרַכָּאן מְרִישָׁא (דְמִלְכָּא) דְכָל רִישִׁין.

וְאַתְבְּרָכָא מְהֵהוּא טְלָא דְאַתְמִשְׁכָּא מְלַעִילָא. וּמְהֵהוּא טְלָא פְרִיש לְכַמְה סְטָרִין, וְכַמְה רַבּוּן אַתְזִנוּ מְנִיה מְהֵהוּא טְלָא, וּמְנִיה עֲתִידִין לְאַחֲיָא מִיתְיָא. הֵדָּא הוּא דְכְתִיב, (יִשְׁעִיה כּו) הִקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֵפֶר כִּי טַל אֲרוֹת טַלְךָ. טְלָא מְאַיְנוֹן נְהוּרִין עֲלָאִין דְנַהֲרִין לְעִילָא.

עַד דְהוּו יְתִבִי אַתְפְּלִיג לִילְיָא, אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, הִשְׁתָּא רוּחָא דְצִפּוֹן אַתְעַר, וְלִילְיָא אַתְפְּלַג, וְהִשְׁתָּא עֲדָנָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא תְּאִיב לְקַלְהוֹן דְצְדִיקָא

וְנִהְיִים מְתוּף זִיוֹ הַאֲסְפֵּקְלִיאָה הַמְּאִירָה.

אֲשֵׁרִיהֶם הַצְּדִיקִים שְׂזוּכִים לְאוּתוֹ הַאֲוֹר הַעֲלִיּוֹן, וְאוּתוֹ הַאֲוֹר שֶׁל הַאֲסְפֵּקְלִיאָה הַמְּאִירָה מְאִיר לְכָל הַצְּדִיקִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַצְּדִיקִים הַלְלוּ נוֹטֵל אֶת הַלְקוֹ כְּרֵאוּי לוֹ, וְהִיא נוֹטֵל (וְכָד מְאִיר) כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַעֲשָׂיו שֶׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה. יֵשׁ מֵהֶם שְׂמַתְבִּישִׁים מְאוּתוֹ אוֹר שֶׁנוֹטֵל חֲבָרָם יוֹתֵר וּמְאִיר, וְהִירֵי פְרִשְׁוּהּ. הִרְקִין שֶׁל הַלִּילָה, מִכָּאן מִתְחִיל הַלִּילָה לְהִכָּנֵס. כְּמָה שׁוֹמְרֵי הַחֹק מִתְעוֹרְרִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם וּפְתוּחִים הַסְּגוּרִים, וְאַחַר כֵּן כְּמָה מֵינִים לְמִינֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂבֻאֲרָנִי. וְאִזּוֹ, כְּשֶׁנִּחְלַק הַלִּילָה, צֶדֶף צִפּוֹן יוֹרֵד (מְאִיר הַחֹק) מִלְמַעְלָה לְמַטָּה, וְאוֹחוֹ בְּלִילָה עַד שְׁנֵי חֲלָקִים שֶׁל הַלִּילָה.

אַחַר כֵּן מִתְעוֹרֵר צֶדֶף דְרוֹם, עַד שְׂמִינֵי הַבְּקָר, וְכִשְׂמִינֵי הַבְּקָר אִזּוֹ הַדְרוֹם וְהַצִּפּוֹן אוֹחוֹזִים בּוֹ, וְאִזּוֹ בָּאִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, מְעִלִים אוֹתָהּ בְּתַפְלוּתֵיהֶם וּבְקִשׁוֹתֵיהֶם לְמַעְלָה, עַד שֶׁעוֹלָה וְנִגְנְוַת בֵּינֵיהֶם, וְנוֹטֵלַת בְּרַכּוֹת מְהֵרָא (שֶׁל הַמֶּלֶךְ) שֶׁל כָּל הָרָאשִׁים.

וּמִתְבְּרַכֵּת מְאוּתוֹ הַטַּל שְׂנַמְשֵׁף מִלְמַעְלָה, וּמְאוּתוֹ הַטַּל נִחְלַק לְכַמְה צְדָדִים, וְכַמְה רַבּוּת גְּזוּנִים מְאוּתוֹ הַטַּל, וּמְמַנּוּ עֲתִידִים לְהַחֲיוֹת הַמֵּתִים. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (יִשְׁעִיה כּו) הִקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֵפֶר כִּי טַל אֲרוֹת טַלְךָ, טַל מְאוּתָם הַאֲרוֹת הַעֲלִיּוֹנִים שְׂמֵאִירִים לְמַעְלָה.

עַד שְׁהִיוּ יוֹשְׁבִים, נִחְלַק הַלִּילָה. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, עֲכָשׁוּ רוּחַ צִפּוֹן מִתְעוֹרֵרַת וְהַלִּילָה נִחְלַק, וְכַעַת הַזְּמַן שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְאַוֶּה לְקוֹל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּעוֹלָם הַזֶּה,

בְּהַאי עֲלֵמָא, אֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵייתָא. הַשְׁתָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית (לְקוּל מְלִיחָה) לָן בְּהַאי אַתָּר, לָא נִפְסוּק מְלֵי דְאוּרֵייתָא.

פְּתַח וְאָמַר, הַמְּלֵאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע, הָא אַתְמָר וְאוּקְמוּהָ. אֲבָל תָּא חֲזִי, פְּתִיב, (שְׁמוֹת כג) הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹלַח מְלֵאךְ וְגו', דָּא הוּא מְלֵאךְ דְּאִיהוּ פְּרוּקָא דְעֲלֵמָא, נְטִירוּ דְבַגְי נְשָׂא, וְהַאי אִיהוּ דְאִזְמִין בְּרַכָּאן לְכָל עֲלֵמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לֹון בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתָּר אִיהוּ אִזְמִין לֹון בְּעֲלֵמָא. וּבְגִין דָּא כְּתִיב, הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹלַח מְלֵאךְ לְפַנְיךְ. (שְׁמוֹת לג) וְשִׁלַּחְתִּי לְפַנְיךְ מְלֵאךְ.

וְהַאי אִיהוּ מְלֵאךְ דְּלִזְמַנִּין דְּכָר וְלִזְמַנִּין נוֹקְבָא, וְהָכִי אִיהוּ. דְּבִזְמַנָּא דְּאִיהוּ אִזְמִין בְּרַכָּאן לְעֲלֵמָא (לְעִילָא), פְּדִין אִיהוּ דְּכָר, וְאִקְרִי דְּכָר. פְּדִכּוּרָא דְּאִזְמִין בְּרַכָּאן (לְתַתָּא) לְנוֹקְבָא, הָכִי אִיהוּ אִזְמִין בְּרַכָּאן לְעֲלֵמָא. וּבִזְמַנָּא דְּקִיּוּמָא בְּדִינָא עַל עֲלֵמָא, פְּדִין אִקְרִי נוֹקְבָא. פְּנוּקְבָא דְּאִיהוּ עוּפְרָא, הָכִי אִיהוּ אַתְמָלִי מִן דִּינָא, וּכְדִין אִקְרִי נוֹקְבָא. וְעַל דָּא לְזַמְנִין אִקְרִי דְּכוּרָא, וְלִזְמַנִּין אִקְרִי נוֹקְבָא, וְכֹלָא רְזָא חֲדָא.

בְּגוּוּנָא דָּא כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ג) וְאֵת לַהֵט הַחֶרֶב הַמֵּתֵהֶפֶכֶת, מְלֵאכִין אֵית שְׁלִיחִין בְּעֲלֵמָא, דְּמֵתֵהֶפֶכִין לְכַמָּה גְּווּנִין, לְזַמְנִין נוֹקְבֵי, לְזַמְנִין דְּכוּרֵי, לְזַמְנִין דִּינָא, לְזַמְנִין רַחֲמֵי, וְכֹלָא בְּחַד גְּווּנָא. פְּגוּוּנָא דָּא הַאי מְלֵאךְ, בְּגוּוּנִין סְגִיאִין אִיהוּ, וְכָל גְּווּנִין דְּעֲלֵמָא, פְּלָהוּ אִיתְנָהוּ בְּהַאי אַתָּר. וְרְזָא דָּא, (יחזקאל א) פְּמֵרָאָה הַקְּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנַן בְּיוֹם הַגְּשָׁם פֶּן מֵרָאָה הַנִּגְהָה סָבִיב הוּא מֵרָאָה דְּמוֹת פְּבוּד ה'. וְכַמָּה דְּאִית בֵּיה פֶּל אֵינּוּן גְּווּנִין, הָכִי נְמִי אֲנַהֲיג לְכָל עֲלֵמָא: (דף רלב ע"ב).

אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה. כְּעַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁיב וְלִקוּל דְּרִיבֵיהֶם לָנוּ בְּמִקּוֹם הַזֶּה, לֹא נִפְסִיק בְּדִבְרֵי הַתּוֹרָה.

פְּתַח וְאָמַר, הַמְּלֵאךְ הַגּוֹאֵל אֹתִי מִכָּל רַע. הָרִי נִתְבָּאָר וּפְרִשׁוּהָ, אֲבָל בֹּא בֹא רָאָה, פְּתוּב (שְׁמוֹת כג) הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹלַח מְלֵאךְ וְגו', וְהוּוּ מְלֵאךְ גּוֹאֵל הָעוֹלָם, שְׁמִירְתָם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, וְזֵהוּ שְׁמִזְמִין בְּרַכּוֹת לְכָל הָעוֹלָם, מְשׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל אוֹתָם בְּהַתְחִלָּה, וְאַחַר כֵּן הוּא מְזַמֵּן אוֹתָם לְעוֹלָם, וְלָכֵן פְּתוּב הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹלַח מְלֵאךְ לְפַנְיךְ. (שם לו) וְשִׁלַּחְתִּי לְפַנְיךְ מְלֵאךְ.

וְזֵהוּ מְלֵאךְ שְׁלַפְעִמִים זָכָר וְלַפְעִמִים נְקֵבָה, וְכֵן הוּא, שְׁבִזְמַן שֶׁהוּא מְזַמֵּן בְּרַכּוֹת לְעוֹלָם (לְמַעְלָה), אִזְ הוּא זָכָר וְנִקְרָא זָכָר. פְּזָכָר שְׁמִזְמִין בְּרַכּוֹת (לְמַעְלָה) לְנְקֵבָה, כֵּן הוּא מְזַמֵּן בְּרַכּוֹת לְעוֹלָם. וּבְזַמַּן שְׁעוֹמֵד בְּדִין עַל הָעוֹלָם, אִזְ נִקְרָא נְקֵבָה, כְּנֵקֵבָה הַמְּעַבְרָת, כֵּן הוּא מְתַמְלָא מִן הַדִּין, וְאִזְ נִקְרָא נְקֵבָה. וְעַל זֶה לַפְעִמִים נִקְרָא זָכָר וְלַפְעִמִים נִקְרָא נְקֵבָה, וְהַכֵּל סוּד אַחַד.

כְּמוֹ זֶה פְּתוּב (בְּרַאשִׁית א) וְאֵת לַהֵט הַחֶרֶב הַמֵּתֵהֶפֶכֶת. יֵשׁ מְלֵאכִים שְׁלֹוּחִים בְּעוֹלָם שְׁמֵתֵהֶפֶכִים לְכַמָּה גְּווּנִים, לַפְעִמִים נְקֵבּוֹת לַפְעִמִים זָכָרִים, לַפְעִמִים דִּין לַפְעִמִים רַחֲמִים, וְהַכֵּל בְּגוּן אַחַד. כְּמוֹ זֶה הַמְּלֵאךְ הַזֶּה הוּא בְּגוּוּנִים רַבִּים, וְכָל הַגְּווּנִים שֶׁבְּעוֹלָם יִשְׁנִם בְּמִקּוֹם הַזֶּה, וְסוּד זֶה (יחזקאל א) כְּמֵרָאָה הַקְּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנַן בְּיוֹם הַגְּשָׁם פֶּן מֵרָאָה הַנִּגְהָה סָבִיב הוּא מֵרָאָה דְּמוֹת פְּבוּד ה'. וְכַמּוֹ שֵׁישׁ בּוֹ כֹּל אֵלוֹ הַגְּווּנִים, כֵּן גַּם מְנַהֵיג אֶת כָּל הָעוֹלָם.

תוספתא

רחימי עלאי, מארי דסקלתנו אסתפלו, הורמני ידיען בקולפי דסיכתא, קריכו למנדע, מאן מנכון מארי דעיינין בסקלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעותא דרזא דרזין, לאפקא תלת גוונין פחדא כלין, ואינון, חנור וסומק וירוק, תלת גוונין פחדא אשתליכאן דא עם דא, מזדווגן (כ"א מודלגו) דא עם דא, מגרופיא תפאה אצטבע, ונפקא מגו גוונין אלין.

וכל גוונין אלין, אתחזון בהאי. חיזו איהו לאסתפלא, פעינא דכדולחא אתחזי בשעתא. פגוונא דבטש בגווה, הכי אתחזי לבר. אלין תלת גוונין סחרן להאי, וגוונא אזלא סלקא ונחתא קסטורין דקטרא קביעי בגוון (כ"א בגווה).

גוונין סחרין (כ"א גווניו) פליקן פחדא, סלקין לה לעילא ביממא, ונחתא בליליא. שרגא דדליק אתחזי בליליא, ביממא אסתתרת נהורא, טמירא במאתן וארבעין ותמניא עלמין, פלהו אזלין לגווה (כ"א בימיה) מלעילא לתתא, גו תלת מאה ושתין וחמש שייפין גניזא ואתפסיא לתתא.

מאן דמפשפש לאשפכה לה, יתבר גרפין קליפין טמירין, ויפתח פרעין. מאן דזכי למיחמי, יחמי גו ידיעה וסקלתנו, פמאן דחמי בתר פותלא. בר מן משה נביאה מהימנא עלאה, דהוה חמי ליה עינא בעינא, לעילא באתר דלא אהיידע.

מאן דלא זכי, דחו ליה לבר, פמה חבילי טהירין אודמנו לגביה, אודמנו נפקי עליה, ואפיקו ליה דלא יסתכל בענונא דמלכא. ווי לון לאינון חייבין דעלמא, דלא זכאן לאסתפלא, פמה דאת אמר, (במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש וגו'.

אמר רבי יהודה, מסתפל הוינא, והא מגו זהירין אלין, מסתפלן נשמתהון דצדיקנא, פד אתדבקו בהאי

תוספתא

אהובים עליונים, בעלי התבונה, התבוננו מושלים היודעים בהפאת ההבטה התקרבו לדעת, מי מכם בעלי עינים בתבונה, ויודע בשעה שעולה ברצון של סוד הסודות להוציא שלשה גונים פלולים פאחד, והם לכן אדם וירק, שלשה גונים משלבים פאחד זה בזה, מתיחדים זה עם זה. מגרפה תחותנה נצבעת ויוצאת מתוף הגונים הללו.

וכך הגונים האלו נראים בזה, מראה הוא להסתפל, פעין הבלח נראה בשעה. כמו שמכה בתוכה, כך נראה בחוץ. שלשת הגונים הללו סוככים את זה, והגון הלוף, עולה ויורד. היכלות הקשר קבועים בגון [בתוכה].

גונים מקיפים [גונים] פלולים פאחד, מצלים אותה למעלה ביום ומורידים בלילה. נר שדולק נראה בלילה. ביום נסתר האור ומתחבא במקומות ארבעים ושמונה עולמות, שכלם הולכים לתוכה [בשבלה] מלמעלה למטה בתוף שלש מאות ששים וחמשה איברים גווה, ומכוסה למטה.

מי שמחפש למצא אותה, ישבר פנפים קלפות נסתרות ויפתח שערים. מי שזוכה לראות, יראה תוף ידיעה ותבונה פמי שרואה אתר הכתל, פרט למשה הנביא הנאמן העליון שהיה רואה אותה עין פעין, למעלה במקום שלא ידוע.

מי שלא זוכה, דוחים אותו החוצה. פמה קבוצות בעלי דין מזדמנים אלי, מזדמנים ויוצאים עליו, ומוציאים אותו שלא יסתפל בענג המלך. אוי להם לאותם הרשעים של העולם שלא זוכים להסתפל, כמו שנאמר ולא יבאו לראות כבלע את הקדש וגו'.

אמר רבי יהודה, הייתי מסתפל, והרי מתוף הזהרים הללו מסתפלות נשמות הצדיקים, פשנדבקו במקום הזה. מתוף הזהרים הללו מסתפלות נשמות הצדיקים. אותם גונים עולים ונכנלים

אתר, מגו זהירין אלין מסתפלין נשמתהון דצדיקיא. אינון גוונין, סלקין ואתפלין כחדא. זכאה איהו מאן דינדע לאכללא וליחדא כלהו כחדא, לאתקנא כלא באתר דאצטריף לעילא לעילא, וכדין אתנטיר בר נש ביהא עלמא, ובעלמא דאתי. (ע"כ תוספתא):

כאחד. אשרי מי שיודע להכיל וליחד את כלם כאחד, לתקן הכל במקום שצריך למעלה למעלה, ואז נשמר האדם בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ תוספתא)

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגו'. ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא. ועז מלך - תקף שמחזק הקדוש ברוך הוא אינו אלא במשפט, שהרי במשפט עומדת הארץ, כמו שנאמר (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגו'. ועז מלך משפט אהב, דא קדשא בריך הוא. ועז מלך, תקפא דאתקיף קדשא בריך הוא, לאו איהו אלא במשפט, דהא במשפט אתקיים ארעא. כמה דאת אמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובשום כך, ועז מלך משפט אהב, ולא [מתחזקת] נחמנת כנסת ישראל אלא במשפט, משום שמשם נזונית, וכל הברכות שנוטלת, היא נוטלת משם, ולכן ועז מלך משפט אהב - כל התשוקה וכל האהבה שלה כנגד המשפט. אתה כוננת מישרים - סוד של שני הפרויים למטה, שהם תקון וישוב העולם, והרי נתבאר.

ובגין כך, ועז מלך משפט אהב, ולא אתתקנת כנסת ישראל אלא במשפט, בגין דמתמן אתזנת, וכל ברכאן דנטלא, מתמן נטלא. ובגין כך ועז מלך משפט אהב, כל תאיבו, וכל רחימו דילה לקביל משפט. אתה כוננת משרים, רזא דתרין פרויבים לתתא, דאינון תקוונא ויישובא דעלמא, והא אתמר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קלח) הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'. בפסוק זה יש להתבונן בו. פיון שאמר הללויה, אז למה הללו עבדי ה', ואחר כך הללו את שם ה'? אלא כך שנינו, מי שמשבח את [האחר] האחר, צריך לשבחוי לפי כבודו, ולפי כבודו כך צריך שבו. ושנינו, מי שמשבח את האחר בשבח שאין בו - הוא מגלה [גלוי ומסב] את גנותו, ורוצה לגלות אותו. ועל זה מי שעושה הפסד על פן אדם, צריך כפי כבודו ולא יותר, שמתוך שבו בא לגנותו, ובכל שבו צריך לפי כבודו.

רבי (יצחק) חזקיה פתח ואמר, (תהלים קלה) הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה', האי קרא אית לאסתפלא ביה, פיון דאמר הללויה, אמאי הללו עבדי ה', ולבתר הללו את שם ה'. אלא הכי תנינן, מאן דמשבח (למרא) לאחרא, אצטריך לשבחא ליה פפום יקריה, וכפום יקריה הכי אצטריך שבחיה, ותנינן מאן דמשבח לאחרא, בשבחא דלית ביה, הוא גלי (גלויא וסב) גנותיה, וצבי לגלאה ליה. ועל דא, מאן דעביד הספדא על בר נש, אצטריך פפום יקריה, ולא יתיר. דמגו שבחיה אתי לגנותיה, ובכלא שבחא אצטריך פפום יקריה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשבילים יזהרו כזוהר הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת

בוזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

ע"ד ויקריש מ"ן שימיצא נחית - כ"י לא תש-כ"ה מפ"י זרעו

שבט שנת תש"ע לפ"ק - ע"ה"ק בית שמש תובב"א

